A şaptea elegie
Opţiunea la real

Trăiesc în numele frunzelor, am nervuri, schimb verdele pe galben şi mă las pierit de toamnă.

În numele pietrelor trăiesc şi mă las cubic bătut în drumuri, cutreierate de repezi maşini.

Trăiesc în numele merelor şi am şase sâmburi scuipaţi printre dinţii tinerei fete dusă cu gândul tot după leneşe dansuri de ebonita.

În numele cărămizilor trăiesc, cu brăţări de mortar înţepenite la fiecare mână, în timp ce îmbrăţişez un posibil gălbenuş al existenţelor.

Niciodată n-am să fiu sacru. Mult, prea mult am imaginaţia celorlalte forme concrete.

Şi nici n-am vreme din pricina asta să mă gândesc la propria mea viaţă.

Iată-mă. Trăiesc în numele cailor.

Nechez. Sar peste copaci retezaţi.

Trăiesc în numele păsărilor, dar mai ales în numele zborului.

Cred că am aripi, dar ele nu se văd. Totul pentru zbor.

Totul, pentru a rezema ceea ce se afla de ceea ce va fi.

Întind o mână, care-n loc de degete are cinci mâini, care-n loc de degete au cinci mâini, care în loc de degete au cinci mâini.

Totul pentru a îmbrăţişa, amănunţit, totul, pentru a pipăi nenăscutele privelişti şi a le zgâria până la sânge cu o prezenţă.

(din volumul „Poezii”, Ed. Minerva, Bucureşti, 1988)